

דב קור

תמונות לפני 50 שנה

דב קור עבר במערכת העולם הזה בכתב בש"ת ה'תש"ד הראשונות. גם הוא היה כתב צעיר ומתחיל, שרכש נסיון במיקר ציוד ועבר אחר כך לשרות הממשלתי, ומשמש עתה כדובר של משה קצב. שרי העבודה הירווחה.

חדר עימוד. אבנרי מגיע כמר"ש, שבו עובד הוא לא היה במערכת. הכנסת בשבילו סיפור משני. המגע עם שולחן העימוד מגרה אותו. זה העניין שלו.

שבוע הוא מחכה לעמוד את העיתון. הכריזת שבקצה האצבעות רוצות. מה?

קול
תימני קטן ונחמד

כות. מתחרמות לשחק עם התמונות. העין של משה ריין תופיע בצד שמאל או ימין? אמן בפעולה. איך יראה שמור אל תמיר? סנטר מגעיל? כפול? רגיל? הצוות מאחור. ראשון אלי תבור, שני הכתבת. בצד יוסי שנון, הגרפיקאי. בחדר רממה. אבנרי מתייעץ. ר"ח"כ? האומנותיות. סנטר עמוד. NEXT לעמוד הבא. כתבת ציצי. אותה האווירה. שקט. אבנרי משייט על פני העמוד. והופ — נסגר עוד עמוד.

ישיבות מערכת מצומצמת. מורת, בהשתתפות אלי תבור, רפי זיכרונאי, שאול גרוסברג, ושלוש כהן היו מתקיימות שלוש פעמים בשבוע סביב שולחן הפוקר. סכומים ואווירה בסדר. רק טישון מאיים שיגיד לאבנרי, ומטי פס על החלון לראות אם משחקים. הרדליץ לסגירת הגליון מפסיק את המישחק.

האם הקביעה של רפי זיכרונאי, סביב השולחן, כי עיתונאי טוב הוא עסקן טוב, היא נכונה? האם כדי להיות כתב מצטיין אתה צריך להיות מאכזר? ההר"גשה של אלי תבור לצוות היא, שהסיפור בעיתונות נמצא במודעות ה"ק"נות, ובמקום ללכת למסיבת עיתונאים לרוץ למישרדים ולחטט במימכרים. כן, הכל סביב שולחן הפוקר. אז למה טישון היה מאיים באבנרי?

איפה? איפה תימני הקטן והנחמד. מוכרה העיתונאים ממול לכסית. ש"היה מודיע כל יום שלישי בקולו המיוזחד שהגיע העולם הזה? איפה שאול שיף ושימחה אהרונאי, בוגרי הצופה. שאהבו את רוח העיתון? לאן נעלם ויליאם. הצלם הצרפתי, איש ערין ורגיש, שתירגם לי מצרפתית את סיפורי הזונות והחשפניות במודעוני הלילה של יפו.

מה עם נתן והבי, ומה עבר על מרסל זוהר, ואליהו חן השלתי, וחנה גבאי, שעורה לי בשיחזור אונס ביר קון?

ומה עושה לוי לוי בהולנד? איש טוב, לוי לוי, לא פוגשים הרכה כאלה כתיים. רק שבחים. תמיד מצוחצח "טיפטופ" ומבטט מחיים. ושולה — נשמה טובה? כן, ומנסיון. ומה קרה להתרגשות הבתולית של הבאה לר"פוס. לאן נעלמה האמונה בשינוי? מה קרה לשנים? איפה ארה"ל? ככה מורי ורבי, מציא מאזני צדק, המדור ש"עשה את ידיעות אחרונות לעיתון של מדינת? מה עובר עליו באמריקה? ואבי רן, שבגללו נכנסתי לעולם התיקשורת? ואורי קיסרי המייסד וה"עורך הראשון — מה הוא אומר על העיתון?

קיסרי — עיתונאי וג'נטלמן, כתב לוי: "רב קול היקר, אקווה כי עוד יתן לנו לפעול לעיתים קרובות ולילך יד ביד ביום ההולדת ה-100 של העיתון". מה הוא אומר בנג'ערין?

ומה קורה לרן מרגלית? עיתונאי מהשורה הראשונה וכוכב טלוויזיה. למה הוא לא יזום קבלת פרסי סוקולוב לאבנרי?

ולבנרי? מה עם אורי אבנרי, הוא יזכה לשנת כבית הלורדים? ומה עם יורש?

אינטרסו פוארטו פסו. שני תיים עברתי בהעולם הזה. תקופה זו, במבט לאחור — היתה הפוריה בחיי. הייתי מבוקש, חורתי ופונקתי על-ידי יפות תליאבי. מי שחשבה עצמה למשהו, מצאה בי עניין. לרדת של קושיקוש, מושימוש, פיצץ, מיצי ופליצי הייתי גבר מעניין, אינטלגנטי ורגיש. אני הצעיר, האמנתי כזה. אם בנות ה"צוציטי" הצפון תליאביות רצו אותי, היה בזה משהו.

אך לא רק נשים מצאו בי עניין. הפכתי לפתע, ביולילה, לאישיחברה מבוקש ומקובל. כל מועדון שנפתח בתליאבי העניק לי כרטיס כבוד. הציפו אותי בהזמנות למסיבות —

שלמה סחר על המערכת ליווה את אורי אבנרי לקאהיר. ה"שניים טסו בלי אשרת-כניסה. מייד אחרי ביקור סא"ר

כשהגעתי לפרדריקה (כתב העולם הזה) — מה שהיה הקלאסה שבקלא"ס ה — הוונק לעברי בספיד הרדינג הראשון. על חשבון הבית. כשעליתי לקומה השנייה — הוכנסתי ישר למע"גל שחקני הסנוקר. הם פיגו לי את התור, ונתנו לי להרגיש שהאישיות והנוכחות שלי מענגים את זמנם.

זיכרונות בועת השמפניה נמשכו כל עוד עברתי בעיתון. וזה היה בית ספר. בית הספר הראשון שלי. זיכ"רונות בית הספר היו מרתקים. כל דקה עניין. אבל, פריילנסר בהעולם הזה משמעו לחס"עוני. הרצון ללמוד ולע"כור עיתונות מחויקים אותך בעיתון. זה לקח שנתיים.

וכך, עם "מודעות עצמית" גבוהה, שקיבלה חיזוקים, מהצוציטי, עזבתי, וחופשתי את רוכי בתיקשורת, בלי מקום עבודה קבוע.

ואז, בבת אחת, במכה, נגמר הטל"פונים, שום פרימירה, אף מסיבה, כא"ל לא היה. צילי, מילי, גילי ופיצי התחמקו. כשהתראינו ברחוב — שלום קר למכר מודמן. יאללה, מה קורה פה. פישלתי עשיתי ברוז למישהו מה"סיפור"? אמרתי לעצמי, מודאג הלכתי להתיעץ באמי. אולי היא תגיד מה הסיפור?

ואז אומרת אמי מישפט מפתח כרי לעבור בהעולם הזה צריך להכות כביצים. להביא סיפור. וסיפור רים לסתובכים ברחוב. צריך לחפש אותם. נשכונות, ברום תליאבי, בצפון תליאבי. הם מחכים שיבוא כתב לפוצץ.

יש סיפור. צריך להביא אותו. בדרך לסיפור — שצריך לעבור שיכתוב של אבנרי ואלי תבור — אתה פוגש את העולם. חשפניות, קוקסינלים, עולם תחתון, "צוציטי" וכמובן פיצץ ומיצי. מכל טוב.

אבל פריילנסר צריך לאכול, וכדי לאכול, צריך להכניס הרבה קטעים לעיתון. מבמדינה ועד לרחל, ררך אנשים. וסיטון שומר בונקר על הקופה.

שורה תחתונה, הרבה עבודה. לבוג"רי העולם הזה הסיפור נמצא ברם, בוגר העיתון הוא חיים הנגבי, דובר הרשימה המתקדמת לשלום. ממילגה פוליטית קטנה, שני חכ"ם, שספק אם ראשיה יודעים מה הסיפור שלהם, הפך אותה חיים הנגבי — רוכר — לרשי"מה מעט לגיטימית על כל עם ישר"אל. הם ירברו על קרינה רדיאקטיבית, בית, פולארד, ערביי השטחים. הם תמיד יהיו בחרשות. זה לא פלא. הנגבי יודע להביא את הסיפור.

ומצד שני, אורי סלע. גם הוא בוגר העיתון, הוא יקבל גם 3000 רולר מצי"ץ עבור נאום או רעיון, בנקים, חברות ביטוח, אירגוני חורים, מורים ומאוכזבים שונים מחורים אחרים, מחפשים את שרותיו. זה לא פלא? הוא מביא ללקוחותיו את הסיפור. בוגר העולם הזה יודע להביא את הסיפור.

זכרונות מבית אמא. להכניס הרכה סיפורים לעיתון, צריך להתפרנס בכבוד. אלי תבור, נגיחה קצרה לבית סוקולוב, היה מביא סיפורי-שער, שולה תבור, בשיחת-טלפון אחת, סי"פור שער שני, אבנרי — פוליטי וכנסת; ציפי כסלו — בית-מישפט; רפי זכרונאי — אנשים.

ומרסל זוהר (היום ידיעות אחרונות), אריה לביא (הארץ), שאול גרוסברג (רוקנרול) ואנוכי — מחפשים להכניס סיפור.

אמי ז"ל, גינ'גית מפולפת וראש גדול, היתה מגויה על קוויק ושטרן הגרמנים. בעיתונים אלה כמעט כל עמוד היה דומה לרחל המרחלת.

בזיל היה בשנות ה-60 הקריקטוריסט של העולם הזה. באחרונה הכין (יוסף) בזיל מאות מצוריו להוצאת ספר. את הציור הזה, המתאר אנו אופי השבועון, הכין לכבוד יובל ה-50 של העולם הזה.

פרדיקה, הגענו!

קובי ניב היה אחד מכותבי "זו הארץ", מדור סטירי, בין השנים 1977-1973. היום בעל טור ב"הארץ".

אפרים סידון, ב' מיכאל, חנוך מרמרי ואני כתבנו מדור סטירי בשם נעיר ובעיר כפי האתון. עיתון הסטודנטים של אוניברסיטת ירושלים. אחר כך הופענו בקברסטודנטים בשם איך אנו נראים!

העולם הזה שלח את עדנה פינינו לראיין אותנו. בסוף הראייון היא הציעה לנו לעבור לכתוב בעיתון. אחר שיחה קצרה עם אבנרי במיזון הכנסת עברנו. ארבע שנים כתבנו כל שבוע עמוד או שניים. היתה לנו חרות מוחלטת לעשות כל מה שאנחנו רוצים.

הנסיעות בחזרה לירושלים הן החוויה החזקה ביותר שלי מה תקופה הזו. ארבעתנו היינו ירושלמים. במוצאי-שבת נפגשנו במערכת. עימדנו את המדור וחזרנו לירושלים במכוניתו ה"קטנה והרעועה של ב' מיכאל. היינו שרים שירים רוסיים וצוחקים וצועקים, והיתה לנו בדיחה קבועה: מייד בתחילת הדרך אפרים סידון היה נרדם. היינו עוצרים את המכונית באמי צע הדרך וצועקים: "פרדיקה, הגענו!"

הבדיחה התפלה הזו כבר כל כך השתלטה עלינו ועליו, עד שכשהיינו מגיעים אליו הביתה וצועקים: "פרדיקה, הגענו!" הוא לא הסכים להתעורר. כי היה בטוח שאנחנו עדיין באמצע הדרך.

העולם הזה היה קרשיהקפיי צה שלנו. משם הגענו לניקוי ראש. ואחר כך התפרקנו וכל אחד פנה לדרך.

ולפעמים אני חושב: אלמלא היינו מגיעים להעולם הזה, אולי הייתי מוצא עבודה נור"מאלית, אולי הייתי מורשה חתימה באיזה בנק, והופך לגא"ו וות כל אמא. קובי ניב